

Cetatea Cavalerilor

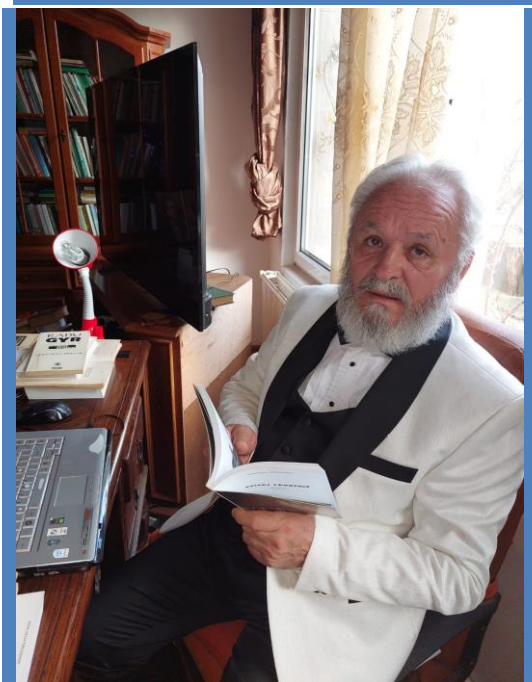
Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

LIMBA NOASTRĂ CEA SPRE FIINȚĂ (partea a III-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Drag îmi este graiul/ Ca un cer cu stele,
 Vorbe mângâioase:/ Neamuri ale mele.”
 (Grigore Vieru, *Graiul meu*)

**Limba dacoromână este o limbă perfectă,
 armonioasă și frumoasă în toată sacralitatea ei!**

Limba noastră a chemat și ales pe cei mai de seamă **Fiii ai Ei și ai Mântuitorului – HRISTOS - LOGOSUL, Care i-a dat Graiul adânc**: Mame, Țărani, Eroi, Martiri, Mucenici, Sfinți, Profeți, Poeți, Teologi, Filosofi, Artiști, Rapsozi populari, Cântăreți, Preoți, Călugări, Monahii, Scriitori, Vlădici, Voievozi, Doctori „fără de arginți”, Ostași bravi, Arhitecți, Muzicieni, Pictori, Meșteșugari.

Unul dintre Fiii de Aur ai Daciei Mari, poetul creștin-ortodox **Traian Dorz**, a străbătut Scriptura cu slova sa inspirată și a colindat Patria în lung și în lat cu înflăcărea unui mare artist, dăruind lumii și nouă frumusețile de basm și divine ale Neamului nostru legendar și binecuvântat.

CE GRAI ADÂNC

„Ce grai adânc au pentru noi/ însemnele lăsate/ de-ai noștri sfinți martiri-eroi/ în urma lor,/ prin toate!// Pe orice zid,/ pe orice lemn,/ pe orice colț de stâncă/ e-un nume,/ un răboj și-un semn/ c-o taină-atât de-adâncă.// Când treci prin timp/ și știi s-ascuți/ o cale și-o fântână/ - auzi ce-ți spun părinții mulți/ din cer/ și din țărână.// Un glas de clopot depărtat,/ o toacă/ ori o cruce,/ ce timp și grai de mult uitat/ aminte îți aduce...// Cum rețraiești într-un minut/ ce mii de ani -nainte/ și-au tot lăsat cei ce-au trecut/ spre cer/ și spre morminte.// Nu-i grai mai înțelept spre noi/ ca cel ce ni-l lăsară/ și-n lemn, și-n piatră-acești eroi,/ și-n sus,/ și-n jos/ pe Țară.” (Traian Dorz, *Locurile Noastre Sfinte*, Ed. „Oastea Domnului”, Sibiu-2010)

Mulți dușmani ai lui Dumnezeu, ai Fecioarei Maria, ai Neamului, au vrut să ne *cumpere*, să ne fure Graiul, dar l-am apărat cu viața, cu cuvântul, cu cugetul, cu scrisul, cu sufletul și cu sângele nostru. Au fost, mai sunt și vrăjmași între noi care au vrut/ vor să ne *primenească* Graiul.

„Celor ce vor o purificare absolută a limbii, le vom răspunde că acele vorbe pe care ei vor să le alunge sunt **așa de concrete, așa încrescute în țesătura limbii române, încât trebuie să rupi țesătura toată ca să le scoți**, și cum că toată limba se deșiră alungând vorbe de o iluzorie origine slavă.” (M. Eminescu, „Cugetări”, p. 354)

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,/ Țara mea de glorie, țara mea de dor?/ Brațele nervoase, arma de tărie,/ La trecutu-ți mare, mare viitor!/ Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,/ Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;/ Căci rămâne stânca, deși moare valul,/ Dulce Românie, asta și-o doresc!// Vis de răzbu-nare negru ca mormântul/ Spada ta de sânge dușman fumegând,/ Și deasupra idrei fluture cu vântul/ Visul tău de glorie falnic triumfând,/ Spună lumii large steaguri tricolore,/ Spună ce-i poporul mare, românesc,/ Când s-aprinde sacru candida-i vâltoare,/ Dulce Românie,

asta ți-o doresc!// Îngerul iubirii, îngerul de pace,/ Pe altarul Vestei tainic surâzând,/ Ce pe Marten glorii să orbească-l face,/ Când cu lampa-i zboară lumea luminând,/ El pe sânu-ți vergin încă să coboare,/ Guste fericirea raiului ceresc,/ Tu îl strange-n brațe, tu îi fă altare,/ Dulce Românie, asta ți-o doresc!// Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,/ Tânără mireasă, mamă cu amor!/ Fiii tăi trăiască numai în frăție/ Ca a nopții stele, ca a zilei zori,/ Viața în vecie, glorii, bucurie,/ Arme cu tărie, suflet românesc,/ Vis de vitejie, fală și mândrie,/ Dulce Românie, asta ți-o doresc!"
(Eminescu, *Opere*, 1. Poezii, coord., acad. Mihai Cimpoi, Gunivas, Chișinău-2008)

Sandu Tudor – Ieroschimonahul Daniil (1896-1962)

Sandu Tudor a aprins Flacăra *Rugului Aprins* – un cerc elitist, erudit, enciclopedic, ortodox, pur românesc, de o înaltă și adâncă spiritualitate sofanico-filocalică a isihasmului carpatin. Marele Duhovnic, poet mistic și martir al lui Hristos, Daniil Tudor, a fost hărăzit de Dumnezeu cu marea iubire de Patrie și cu marele har al cuvântului, ambele având rădăcini în cer și pământ. „*Străbunul patriotism, iubire românească de țară, acest glas al pământului nostru e un simțământ firesc, larg, religios, care suie din adâncuri spre înălțimi, un grai viu pe care îl auzi tremurându-ți în măruntaie și în oase, ce te leagă cu talpa de glia și căminul tău, ridicându-te cu fruntea în soare și în stele.*” (Sandu Tudor, *Universalism Românesc*, Eikon, Cluj-Napoca, 2013)

În *Acatistul Preacuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel Nou, Boarul din Basarabi* (scris în 1927), ne-a lăsat frumoasele sale stihuri brodate cu înțelepciunea smereniei românești:

„Cine poate spune tainele din lume/ și câtă răbdare poartă în spinare/ un fir sau un bob, un melc sau un rob?/ Și cât soare strânge un picur de sânge,/ câtă noapte adâncă doarme într-o stâncă,/ câte lacrimi bea omul fără stea/ și cât va mai ține în rău sau în bine/ lumea cea de-acum pân-să cadă-n scrum?”
(*Rugul Aprins* – Starețul Daniil de la Rarău, Ed. Panaghia, 2004)

Numele **DOR** are cel mai limpede izvor, pentru cel ce vrea să rămână nemuritor!

Octavian Goga (1881-1938)

Rășinăreanul Octavian Goga a fost unul dintre marii Fii ai Ardealului, ai României ca poet și jurnalist. A fost și om politic naționalist într-un regim carlist de tristă amintire. Peste **lia** poeziei sale adânc patriotice a purtat cu mândrie străbună **sumanul** profetismului daco-român.

VITA NUOVA

„Te-am dărâmat, hotar de-odinioară,/ Brâu împletit din lacrimi și din sânge/ Veriga ta de foc nu mă mai strânge/ Și lanțul tău a încetat să doară.// Trecutul însă tot se mai răsfrânge,/ Ca un paiangen tainic mă-mpresoară/ Și-n inima mea fulgere coboară/ Din zilele ce mă-nvățau a plânge...// E în zadar! Din munții vechi de ură/ Eu nu mai simt nici o fărâmitură./ Pe veci în mine fiara a murit!...// Iar unde-a fost nenorocirea noastră,/ Eu pretutindeni am câte-o fereastră,/ Ce stă deschisă larg spre infinit...”
(Octavian Goga, *Poezii*, Ed Tineretului, București-1967)

Numele **ODOR** înfășat în tricolor este brodat cu trinitatea sacră: Trecut, Prezent și Viitor!

Lidia Stăniloae

În cartea distinsei fiice Lidia, a marelui teolog al Ortodoxiei, Părintele Profesor Dumitru Stăniloae, „*Întâlnire cu Dumnezeu*” și-a netezit calea lirică cu neprețuite nestemate teologice, astfel că Drumul parcurs de autoare a fost ca o înălțare mistagogică liturgică, dăltuită cu stări-sensuri potrivite cititorilor în funcție de cunoașterea metafizico-mistică a fiecăruia.

VORBELE

„Ceață fierbinte,/ rătăcim prin cuvinte/ și-mpresurăm coloane de fum./ În brațe-ncordate/ auzi cum se zbate,/ nimic nu se zbate,/ auzi cum?// Hățișuri de sunete,/ vorbă, hai spune-te./ Ne-mbată mugurii uzi./ În flori scuturate/ auzi cum se zbate,/ nimic nu se zbate,/ auzi?// Rănită culoare,/ uităm cum se moare/ etern efemerii în drum./ Și timpul când plânge/ auzi cum ne frânge,/ nimic nu ne frânge,/ auzi cum?” (Lidia Stăniloae, *Întâlnire cu Dumnezeu*, Iași, 2003)

Numele **ROMÂN** și-a scris în cerurile albastre, hrisovul destinului său verde: **RĂMÂN!**

Radu Ștefan Demetrescu Gyr (1905-1975)

Radu Ștefan Demetrescu Gyr și-a înflorit copilăria musceleano-argeșeană cu nestematele sale lirice, iar când Primăvara tinereții și-a încrustat-o într-o Corolă sublimă a creației spirituale, i-a fost brusc frântă de tăvălugul bolșevic împins de slugoii proletari care s-au înjugat străinului cotropitor. Marșul închisorilor ca întemnițat religios l-a parcurs în fruntea „*lotului ziaristilor*”, el care, a fost un Luminător al poporului cucernic, o mare Candelă de lumină și de foc a Neamului, a tineretului creștin, a fost acuzat de bezmeticii împroșcați de sângele martiric, de realii **dușmani** și **vrăjmași** ai poporului

frânt și sfârtecat de război, ca „*dușman al poporului*”, și condamnat la moarte, neștiind că Hristos, Care l-a vizitat în celulă l-a hărăzit Vieții veșnice.

PE UNDE – AU CĂLCAT CUVINTELE MELE

„*Pe unde-au călcat cuvintele mele/ s-au făcut pietre și trunchiuri de brad./ Nu le clinti: sunt aspre și grele,/ nu, nu le smulge: au rădăcini până-n iad.// Fost-a ca vorbele mele să fie/ gresii amare și crengi cu zimți./ Ah, lume, frunzișul meu te sfâșie,/ pietrele mele te rup în dinți...// Mi-am pus în ele chin, disperare/ și toată năpasta și sângele tot/ și toată drăceasca mea răzbunare,/ din iadul meu când o scot.// Au să rămână grozave, de pomină,/ bolovani îndârjiți, turbate păduri,/ cetini cu izul ca țuica de comină,/ stânci încruntate de uri...// Pe unde-au călcat cuvintele mele/ sunt numai pietre și brazi și poteci./ Frânge-te, vântule, când curgi peste ele,/ umple-te, lună, de sânge, când treci.*” (Radu Gyr, *Stigmat*, vol.**, Ed. Marineasa, Timișoara, 1993)

Ion Vatamanu

VERBELE VERDELUI

„*Ce blând era verdele,/ Cântarea ierbii, ce sfânt/ A trecut printre verbele/ Unui grai pe pământ.// Oare-așa poate o limbă,/ A se compune din tot,/ Ce pe țărână se plimbă/ Cu rădăcină și rod?// Oare-așa un popor/ Își leagă-n timp/ O silabă de dor/ Cu alta de câmp?// Oare-așa poate fi/ Melodia de dulce,/ Încât ar trezi/ Mortul sub cruce?// Oare-așa poate fi?/ Dar ce blând era verdele,/ Cântarea ierbii, ce sfânt/ Trecea printre verbele/ Unui grai pe pământ...*” (Ion Vatamanu, *Altă iubire nu este* – vol. I, Ed. Biodova, București-2001)

Aurelian Benteoiu

ARCA NEAMULUI – LIMBA ROMÂNĂ

„*De unde ne-a venit frumoasa limbă?/ Poate-au adus-o îngerii din rai./ În volbura de vremuri ce se schimbă,/ E dar nepieritor al nostru grai.// Croit pentru descânt și rugăciune,/ Căci neamun-treg, în drumu-i lung și greu,/ A stat și pe tăpșane și-n genune/ De vorbă îndelung cu Dumnezeu.// El vine din adâncuri de milenii,/ Și-i limpezit în rouă pe ogoare./ În bătălii l-au oțelit oștenii,/ Iar preoții-l sfințiră în altare.// Șoptitu-l-au în clipe fericite/ Îndrăgostiții nopților cu lună;/ Din preajma vetrei, mamele iubite/ L-au legănat cu pruncii împreună.// L-au șlefuit prin veacuri cronicarii/ În zile de răgaz ori de furtună;/ L-au îmbrăcat în cântec lăutarii,/ Când sufletul ardea de voie bună,/ Când încetau jelanii și suspine/ Și teama de cum ne va fi destinul,/ Iar glumele, în suflete senine,/ Fierbeau cum fierbe în budane vinul.// Așa e graiul, lacrimă și glumă,/ Poruncă și iertare, rând pe rând,/ Nor luminous, tălăzuită spumă,/ Pământ al brazdei, reavăn, fumegând.// E chiotul prelung de veselie/ La-ntoarcerea întâiei rândunele,/ Și vuietul de codru-n vijelie,/ Și freamătul de spice prin vâlcele.// E mângâierea mamei truditore,/ Poveste îngânată pe-nserat,/ E dorul care mistuie și doare/ În lipsa unui fiu îndepărtat.// E poznă de odrasle fără minte/ Și-a vechilor proverb-nțelepciune,/ E bocet scurs de lacrimi la morminte/ Și suflet adunat în rugăciune.// **Îți mulțumim, umili, Stăpâne mare,/ Că ne-ai trimis din cer comoară vie,/ Primește-a noastră binecuvântare:/ Mărire Ție-n veci, mărire Ție!**” Craiova, august 1950. (Aurelian Benteoiu, *Zări și Zodii – Poezii din Închisoare*, Fundația Academia Civică, București-2001)*

Ion Caraion (1923-1985)

Ion Caraion s-a născut în comuna Rușavăț/ Viperești – Buzău, la 10 Mai, ziua Ap. Simon Zilotul, în familia lui Mihai și Eleonorei Diaconescu. După absolvirea Colegiului „*Bogdan Petriceicu Hașdeu*” din Buzău, a urmat cursurile Facultății de Litere și Filosofie din Capitală. A debutat la 18 ani, în „*Curentul literar*”, apoi ajunge redactor la „*Timpul*”, „*Ecoul*”, „*Ramuri*”, „*România literară*.” Alături de Virgil Ierunca editează revista bilingvă (în cinci limbi) „*Agora*”, în 1947.

Răsunetul *Agorei*, i-a adus prima întemnițare religioasă între 1950-1955, fiind *repartizat* la *Canalul Morții*. După o scurtă eliberare este din nou întemnițat religios în 1958. Grație poeziilor concepute la Canal – veritabilă muniție de război contra comuniștilor, a fost propus pentru sentința capitală. Prin recurs i s-a comutat pedeapsa în muncă silnică pe viață. Tot din vina slovelor a fost întemnițată 9 ani și soția sa Valentina. Orizontul carceral i s-a îmbunătățit: Malmaison, Jilava, Gherla, Aiud, minele de plumb Cavnic și Baia Sprie.

În anul 1981, familia Caraion, Ion, Valentina și Marta, fiica lor au emigrat în Elveția (Lausanne). La 21 Iulie 1986, Ion-Poetul Crucii a urcat la Ceruri lângă ceilalți confrați ai săi.

CUVÂNTUL – DUMNEZEU este Pâinea cea spre ființă a creștinului ortodox valah, teofor!

Cuvintele creștinului ortodox valah, teofor, hristofor, duhofor, mariofor, frământate din Aluatul divin al CUVÂNTULUI, dospesc, coc, rumenesc, frâng și împart Pâinea cea de toate zilele!

Din cuvântul ales, pilduitor și ziditor, întotdeauna se face pâine dospită pentru cei flămânzi! Din vorbe goale, deșarte, niciodată!

VORBE ȘI PÂINI

„Din vorbe nu se fac pîini/ pîinile se fac din lacrimi,/ dar cu vorbe se ia pîinea de la gură/ și se înmulțesc lacrimile.// Cine înmulțește lacrimile, cum poate fi om? Fiecare vorbă are o soartă/ din care curge sînge,/ Fiecare vorbă are o credință,/ aidoma soartei sale,/ Cînd pleci din ea,/ pleci din sîngle tău.// Din vorbe pot ieși gloanțe./ Cine crede în gloanțe mai mult decît în oameni, cum poate fi om?/ Cred numai în oameni ale căror vorbe sînt oameni!” (Poeți După Gratii, vol.2, Arhiva Asociației foștilor deținuți politici din România, 1993)

Vasile Militaru (1885-1959)

Vasile Militaru s-a născut în comuna Dobreni-Câmpurel, Ilfov, la 21 Sptembrie, în familia unor țărani cucernici și patrioți. Scrie versuri pe la 15 ani, iar la 18 ani publică în revista „Literatură și artă română”. A fost căsătorit cu frumoasa actriță Telly Barbu. Opera sa a fost bogată, religioasă și fascinantă. A fost întemnițat religios în penitenciarul Ocnele Mari, unde condițiile inumane, sadice și de exterminare i-au grăbit martiriul la 8 Iulie 1959.

ȘOAPTELE ÎNGERILOR

„De la cerșetorii-n zdrențe, până la-Împărați și prinți, -/ Oamenii-s făcuți, sub ceruri, de-o potrivă-n suferinți;/ Tuturor, aceleași pricini,-de când lumea,-azi ca ieri,/ Fără nici o osebire, dau aceleași vii dureri.../Singura egalitate, Sfântul lumii Ziditor,/ în **durere doar** a dat-o oamenilor, tuturor;/ Dar n-a dat-o ca pedeapsă, ci-n iubirea-l, cu alt țel:/ Le-a dat tuturor **durerea**, să-i înalțe pân-l **EL!**/ Nu la fel și-n **fericire** vrut-a **EL** ca să-l dezmiere.../ Prin **durere**, îi câștigă, când, prin fericiri, i-ar pierde!.../ Numai cei nerozi la minte nu pricep și nu vor spune:/ Doamne, ce nemărginită este-a Ta Înțelepciune!...// Ceea ce socoți, în bine, că dator ești pentru altul,-/ Este a-mplini porunca ce-o dă omului Prea-naltul./ Datoria ta-mplicită, e podoabă-mbătătoare/ Ce din inima-ți se naște ca mireasma dintr-o floare!” (Vasile Militaru, Șoaptele Îngerilor și Poemele Nemuririi, Ed. „Lumină din Lumină”, București, 1995)

Lucian Blaga (1895-1961)

Marele filosof, poet, dramaturg și eseist s-a născut în satul Lancrăm, Alba. A fost profesor universitar în cadrul Universității Cluj, pe catedra de Filosofia culturii, unde între studenții săi eminenți, a fost și strălucitoarea Aspazia Oțel, viitoarea mare mistică a Crucii.

EU NU STRIVESC COROLA DE MINUNI A LUMII

„Eu nu strivec corolla de minuni al lumii/ și nu ucid/ cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc/ în calea mea/ în flori, în ochi, pe buze ori morminte./ Lumina altora/ sugrumă vraja nepătrunsului ascuns/ în adâncimi de întuneric,/ dare eu,/ eu cu lumina mea sporesc a lumii taină-/ și-ntocmai cum cu razele ei albe luna/ nu micșorează, ci tremurătoare/ mărește și mai tare taina nopții,/ așa îmbogățesc și eu întunecata zare/ cu largi fiori de sfânt mister/ și tot ce-i nențeles/ se schimbă-n înțelesuri și mai mari/ sub ochii mei-/ căci eu iubesc/ și flori și ochi și buze și morminte!”(Lucian Blaga, Poezii, Ed. Minerva, București, 1981)

Ion Pillat (1891-1945)

Poetul Ion Pillat a fost membru corespondent al Academiei, făcând parte din renumitul cerc erudit **Gândirea**, alături de Nichifor Crainic, Radu Gyr, Vasile Voiculescu, Lucian Blaga, Pan Vizirescu, Zorica Lațcu ș.a. Acordurile familiare sufletului său autohton s-au răsfrânt și au vibrat în cuprinderi și surprinderi universale, prin muzicalitatea sa dogoritoare, liniară, uneori tumultoasă, precum glasul și freamătul nestrunit al sângelui străbun, geto-daco-român.

VIERSUL ȚĂRII

„**E graiul tău ca frunza verde/ Cu freamăt tânăr de pădure:/ Grai de cioban** noptând pe plaiuri/ Cu turmele la foc de stîni,/ **Grai de plăieș** pornind la munte/ Cu cal, desagă și secure,/ **Grai de pîriu** legînd luceferi/ În zori, prin clăile de fîn.”(Ion Pillat, Pe Argeș în Sus, Minerva-1984)

Grigore Vieru

Poetul basarabean și-a împletit întreaga sa viață-creație cu Dorul de revenire a Basarabiei în Sânul Patriei-Mumă, de unde a fost samavolnic smulsă, făcându-și temelie și stâlp, crez și manifest, scut și sabie lirică din Limba noastră română.

DORUL ȘI LIMBA

„Cerule e țesut din stele,/ Luncile-din floricele,/ Numai dorul strămoșesc-/ Din cuvântul românesc.// Din pământ izvorul iese,/ Grăul-din semințe dese,/ Numai dorul strămoșesc-/ Din cuvântul românesc.//

Razele ne vin din soare,/ Iar miresele-din floare,/ Numai dorul strămoșesc-/ Din cuvântul românesc.” (Nu uita că ești român! Cântece și poezii patriotice, Ed. Agaton, Făgăraș-2018)

Constantin Aurel Dragodan

Constantin Aurel Dragodan s-a născut în Alexandria-Teleorman, pe 5 Octombrie 1919. Fire cumpănitoare, de mare atitudine, ager, zelos, expresiv, a fost întemnițat religios în anul 1942, pentru 25 de ani alături de camarazii săi de luptă Mircea Cătuneanu și Nicolae Marinescu. Mircea Cătuneanu a primit cununa martirică în penitenciarul Aiud, în anul 1949, grație rănilor deschise provocate de brutele de temnicheri, iar Nicolae Marinescu, aceeași cunună în anul 1957, tot ca urmare a tratamentului bestial acordat cu risipă de gaborii beznelor. Constantin Aurel Dragodan a petrecut **22** de ani în hrubele iadului concentraționar, iar după eliberarea din anul 1964, și-a luat Licența în Filologie, funcționând ca profesor de franceză și engleză în orașul Videle-Teleorman.

MEMORIAL

„Jeșim din cotloane – schelete hidoase/ Cu pieile seci atârinate pe oase,/ Cu glezna umflată, cu fața diformă/ Și foamea ne molfăie-n gura-i enormă.// Lingoare și tifos ne scutură-n friguri,/ Iar oftica umblă cu pașii nesiguri/ Prelung fluturînd, prin celule nătînge,/ Batiste-nflorate cu roze de sânge.// **Aiudul, Jilava** – ospețe de fiare/ Cu trupul și sufletul nostru-n frigare./ Pelicula viselor noastre grotești,/ Rulează ororurile: **Gherla, Pitești.**// **Canalul** ne frînge sub munci și gîrbace,/ Iar mina-n cuptoare de plumb ne răscoace./ Aflăm cîteodată, prin noi arestați,/ Vreo veste cu moarte de mame și tați,/ Cu ținții lăsați undeva, în poveste,/ Cu neamul ce suie Golgota sub creste,/ Cu triste soții, Penelope fidele/ Ce cos în gherghefu-așteptărilor stele,/ Cu fetele noastre, livide, plăpînde,/ În tainița **Mislei** tînjind sub osînde,/ Solemne ca niște Victorii răzlețe,/ Sub vreme ce-și cocliră arama pe fețe.// Și inima arsă-n vipii, paparudă,/ Pe căile dorului joacă zăludă./ Reviste și cărți sînt oprite să vină/ Să future-n temnița noastră lumină.// O pagină numai, o strofă, un rînd/ Ar vrea să înfulece ochiul flămînd,/ Dar pentr-un cuvînt zgîrîiat pe săpun,/ **Bătăi, izolare și lanțuri se pun.**” (Constantin Aurel Dragodan, *Itinerare în lanțuri – Poeme 1945-1964*, Ed. Ramida, București-1992)

Această sinergie a Poeților Crucii cu Slova lor de Aur, mărturisitoare s-a întrupat pe Altarul Neamului ca Jertfă și Înălțare, ca un pogorâre profetică și divină. Calea spre Lumină a Poeților a fost de fapt un Drum al Eroilor, Martirilor, Mucenicilor, Mărturisitorilor și Sfinților.

„Pe tot acest drum sunt presărate lupte, înfrîngeri, ocolișuri, piedici, lacrimi, suderi și sânge – dar fiecare dintre acestea au un rost, un scop, un rod nemuritor.

Pe acest drum de foc nu pot merge și nul pot sfârși decât **eroii, profeții și martirii**. Drumul însuși le confer acelora ce-l urcă până la sfârșit **aceste nume și aceste cununi nemuritoare.**” (Traian Dorz, *Jertfă și Înălțare, în Locurile Noastre Sfinte, „Oastea Domnului”*, Sibiu-2010)

GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU
BRUSTURI -NEAMȚ – 9 OCTOMBRIE 2023